

PARFAIT AMOUR

Milja Kaunisto

WSOY

MILJA
KAUNISTO

Parfait Amour

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

© MILJA KAUNISTO JA WSOY 2025
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI
ISBN 978-951-0-51692-8
PAINETTU EU:SSA

*Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi*

Dédé

Bellevue, Lounais-Ranska

HAUTAJAISSAATTUE LIPUI Bellevuen kyläkirkon parkki-paikalle hitaasti ja arvokkaasti. Kirkonkellot kumisivat kalliiden sähköautojen huminan kanssa samassa sävellajissa. Pian kirkkoaukiota koristi rivi itkusta punertavia kasvoja murheen murtamiin ilmeisiin jähmettyneinä.

Ensimmäisenä upouudesta sähköautosta nousi teatraalisesta itkusta hytisevä nuori brunetti päällään ajattoman tyylikäs pellava-asu. Madeleine. Dédé hymähti. Hän ei ollut nähnyt serkkutyttöään kahteenkymmeneen vuoteen, sillä tämän vanhemmat olivat muuttanut Bellevuesta Pariisiin jo 1990-luvulla ja viettivät kesälomansa aikana vain viikon Sissie-tädin vanhassa talossa, jota koko suku käytti lomahuoneistona. Sissie itse oli maannut sukuhaudassa jo kymmenen vuotta. Onneksi, Dédé mielti. Hermoherkkä nainen ei olisi kestänyt veljensä traagista kuolemaa.

»Kauhea *tragedia*», Madeleine kuiskasi Dédén korvaan painaessaan poskisuudelman serkkunsa harmaantuvaan partaan. »Olen niin pahoillani isäsi äkillisestä kuolemasta, Dédé.» Madeleine pyyhkäisi Dédén ainoan puvuntakin olkapäältä oljenkorren ja huokaisi raskaasti.

»Onneksi sinä olet nähnyt pahempaakin. Olemme aina Julesin kanssa ihmetelleet, mitä kaikkea sinä olet mukisematta joutunut kestäämään. Sinä vain kestät ja kestät. Olet niin *vahva*.» Madeleine nosti aurinkolasit silmiltään ja levitti huulipunaa katsoen peilikuvaansa Diorin huulipuna-putkilon kiiltävästä kyljestä. »Olet niin paljon vahvempi kuin me muut. Kyllä sinä tästä selviät. Ja onhan sitä otettava huomioon, että Franck-setä ei ollut enää ihan nuori. Ehkä hänen oli parempi päästä pois... *tällä tavalla*... tiedäthän, ettei hänen tarvinnut maata letkuissa jossakin vanhainkodissa...»

Dédé yskäisi. »Niin, ehkä isän mielestä rotkoon putoaminen ja traktorin alle jääminen 72-vuotiaana oli hieno juttu, mistäpä sen tietää.»

Madeleine vaikenä. Hetken hiljaisuuden jälkeen hän taputti serkkuaan olalle ja oli katsovinaan kaukaisuuteen. »Ah, tuolla on Gil ja Hervé!» Serkkutyttö kiirehti kirkkoaukiolle muiden kaupunkilaisserkkujen seuraan.

Samuel, nuorin serkuista, juoksi kahvilan suunnasta kirkkoaukiolle takki auki ja musta silkkikravatti Eau Sauvagelta lemuten.

»Helvetti, meinasin myöhästyä! Huh, oli pakko käydä ottamassa kalja alle, eihän tätä muuten kestä!» Nuorukainen töytäisi Dédéä olkapäähän ja naurahti. Serkkunsa ilmeen nähdessään Samuel rykäisi. »Vaikka eihän siinä tietysti, kauheaa juttuhan tämä on... kylälle aivan kauheaa... isäsi oli niin tärkeä henkilö, tärkeä kaikille, varsinkin tukipilari... ja nyt sinä saat kantaaksesi kaiken sen.»

»Minkä kaiken?» Dédé kysyi ja naulitsi katseensa Samuelin hailakanruskeisiin silmiin.

»No, tiedäthän. Ne huhut. Kyllähän *me* nyt tiedetään ettei niissä ollut mitään perää. Muuten meille olisi kaikille napsahtanut jättiperintö!» Nuori mies hohotti hetken omalle vitsilleen, mutta vakavoitui äkkiä. Ilmeestä päätellen serkku tajusi vasta nyt olevansa hautajaisissa.

»Vaikka eiväthän nämä maalaiset mitään usko, vanhat tarinat elävät ikuisesti. Eikö niin? Dédé?»

»Mitä?» Dédé suhahti. Kuolinkellot soivat hitaasti ja levollisesti, mutta Samuel mölysi kuin metsästyskoira saaliin kannoilla.

»Tai siis, niin. Kai sinä olisit kertonut, jos...»

»Jos mitä?»

»Jos... niissä tarinoissa olisi jotain perää. Jos olisit saanut jättiperinnön.»

Dédé katsoi Samuelin silmiin ilmeenkään värähtämättä. Nuorukainen naurahti hermostuneesti.

»Sitä minäkin sanoin Madeleinelle. Ei kai Franck-setä olisi yhdelle sellaista taakkaa säilyttänyt. Ethän sinä ole edes naimisissa. Sanoin sille, että jos jotain rahoja olisi, niin Franck olisi ollut oikeudenmukainen ja jättänyt rahaa kaikille serkuille. Franck nyt vain oli sellainen. Rehellinen ja rehti mies. Aina niin luotettava.»

Samuel katsoi Dédéén merkitsevästi, vastausta odotellessaan. Hiljaisuus kahden miehen välillä oli painava kuin kirkon bassokello. Samuel rikkoi hiljaisuuden ensin.

»Ja sitten koetin tolkututtaa Madeleinelle, että tarinat ovat tarinoita, ei niissä ole mitään perää. Että olisipa se

melkoinen ihme, jos Franck olisi perinyt niin monta kertaa ja vieläpä yksin, mieli, kymmenlapsisen perheen poika perii yksin kaikki rahat suvun molemmilta puolilta ja tehtaanomistajatätinsä vielä päälle, hah hah!»

Dédé pysyi edelleen hiljaa. Väki oli nyt siirtynyt kirkonovien molemmille puolille. Isän arkku saapuisi kohta. Samuel jatkoi pälpätystään.

»...mutta eihän Madeleine mitään uskonut. Ja sitten sanoin sille, että Dédé kyllä kertoisi jos jotain perintöjä olisi. Niin.»

Kun puhe ei aiheuttanut serkussa kerrassaan mitään vastakaikua, Samuel kumartui pyyhkäisemään mustasta nahkakengästään kokkareen Bellevuen punaruskeaa mutaa. Sitten mies kohottautui täyteen pituuteensa, katsoi kuvaansa viereisen auton sivupeilistä, muikisti suutaan, korjasi silkki-solmionsa solmua ja kumartui sitten Dédén puoleen. Nuorukaisen ääni oli madaltunut melkein kuiskaukseksi.

»Mutta mieli jos sellainen perintö osuisi kohdalle! Mieli! Minä ainakin ostaisin huoneiston Saint-Tropezista ja toisen Tahitilta, ja sitten hankkisin purjevereen jolla seilata noiden kahden väliä ympäri vuoden. Työtä en tekisi enää päivääkään.»

»Minä pidän työstäni», Dédé murahti.

»Hyvä että pidät, hyvähän se on», Samuel kiirehti sanomaan melkein anteeksipyytävään sävyyn. »Ja jäihän sinulle sentään farmi. Se päärakennus, se on kuitenkin aika suuri. Sen on oltava jonkin arvoinen.»

Dédé ei vastannut, ja Samuelkin kiirehti tervehtimään muuta hautajaisseuruetta. Dédé jäi jälleen yksin.

Hautajaisseurue muistutti oudolla tavalla kirkon parkkipaikkaa: Dédén vaaleanruskea vuoden 1961 Citroën 2CV Sahara siinä kaikkien mustien, sulavalinjaisten citymaastureiden keskellä.

Mutta muut eivät tienneet, että isän vanha Citroën oli arvokas museoauto, eikä Dédé aikonut sitä heille kertoakaan. Menisivät vain pois, lähtisivät takaisin Pariisiin ja Lyoniin ja Bordeaux'hon ja missä helvetissä sitten asuivatkaan. Dédé halusi päästä takaisin rauhaansa, takaisin arkeensa, takaisin farmille, takaisin keittiöön jossa isän kahvikuppi vielä lepäsi tammipöydällä koskemattomana.

Hautaustoimiston ruumisauto ajoi kirkkoaukiolle. Takaovi aukaistiin ja esille vedettiin yksinkertainen, valkoisilla liljoilla koristeltu puuarkku, jonka kanteen oli ruuvattu pronssilaatta. *Franck André Martin*. Kylän tarjoilija, kokki ja baarimatroona Evelyne, joka toimitti myös kanttorin virkaa, rykäisi ja sovitti takamuksensa narisevalle puupallille ja alkoi soittaa kolisevalla, naftaliinilta lemuavalla urkuharmonilla isän lempikappaletta. Isä oli valinnut sen hautajaisiinsa itse.

Talo nousevan auringon, oli paperissa lukenut isän kaltevalla, tarkalla käsialalla. *Älä huoli, Dédé, isä Jean-Daniel ei voi panna vastaan, sillä itse Conquesin luostarikirkon kanttorimunkki soittaa kappaletta messujensa aikana.* Dédé ei ollut hämmästynyt kuullessaan, että isä oli laatinut jo hyvissä ajoin valmiiksi testamenttinsa ja hautajaistensa organisaation. Franck Martin oli ollut käytännön mies, joka ei elämässään ollut jättänyt pienintäkään yksityiskohtaa sattuman varaan. Isä oli notaarin mukaan jättänyt räikeänsinisen

pahvisen kansion notaarin haltuun jo vuosia aikaisemmin. Kansion sisältä oli löytynyt miehen tilinumero ja pankkitunnukset sekä erillinen maininta toisesta tilistä, jolla hautajaisrahat olivat, sekä sen tunnukset. *Sinun ei tule käyttää hautajaisiin yhtään enempää rahaa kuin mitä olen niitä varren tilille tallettanut*, oli isä kirjoittanut viimeisessä kirjeessään, joka oli löytynyt myös sinisen pahvikansion sisältä. *Tammiarkut ja hautaholvit ovat tuhlausta, kukkalaitteet maattuvat ja arkkua käytetään vain kerran. Haluan että minut tuhkataan halvimmassa mahdollisessa arkussa. Uurnan voit laskea sukuhautaun sellaisenaan. Sinulle on sukuhaudassa vielä paikka, olen pitänyt siitä huolta. Jos luet tätä, se tarkoittaa, että olen paikassa jossa voin vihdoinkin olla rauhassa ja olla kerrankin huolehtimatta mistään. Älä sinäkään huoli mistään, poikani. Tee niin kuin parhaaksi näet. Sinä olet älykäs mies, Dédé, älykäs niin kuin äitisi oli, ja minä jos kuka tiedän, että teet asiat juuri niin kuin pitääkin.*

Muistotilaisuus pidettiin isän toiveiden mukaisesti kahvilaravintola Pinetin yläkerran salissa. Isä oli päättänyt tarjottavatkin: alkumaljojen kanssa kinkkuviiipaleita ja kuivamakkaraa; pääruoaksi Aubracin lihakarjan ulkofileestä tehtyä *daubea* ja perunalaatikkaa uunissa sekä keitettyjä herneitä ja pikkuporkkanoita, isän lempiruokaa. Ruokajuomaksi vesi ja punaviini. Jälkiruoaksi juustot: vuorten *tomme*-juustoa, *roquefortia* ja *cantal'ia* tietysti, ja vain paikallisilta tuottajilta. Lopuksi *gâteau à la broche*, avotulella voi-sokeritaikinasta tehty perinnekakku, jolla oli ollut isälle erityistä tunnearvoa. Kahvia, ja lopuksi paukut *ratafiää*, paikallista viinilikööriä.

Ennen vainajan siunausta hautajaisväestä oli kuulunut vain harrasta huokailua ja niiskahduksia. Aterimien kilahdella fajanssilautasiin alkoi puhekin sorista. Alettiin muistella vanhaa Franckia. Miten mies ei ollut vaihtanut autoa kertaakaan elämässään. Miten Franck ei uskonut autokorjaajiin, vaan korjasi autonsa itse. Franck ei uskonut kampaajiinkaan, vastasi joku. Ei sen tarvinnut kun se oli kalju, huusi joku vastaukseksi, ja hyväntahtoinen naurunremakka puhdisti mielet kuolinkellojen raskaasta kumusta.

Dédé istui muista erillään ja tarkkaili vieraita. Koko kylä oli edustettuna. Jopa vanha lapsuudenystävä Jean oli pyöräillyt paikalle. Mies hymyili hänelle lohdullisesti. Mukana oli myös kauppiaspari, kylän lääkäri, fysioterapeutti ja hammaslääkäri sekä apteekkari; huoltoasemanpitäjä ja automekaanikko, leipuripari ja kahden muun kahvilan pitäjät tarjoilijoiheen, puhumattakaan Franck Martinin yhteistyökumppaneista, kylän maanviljelijöistä sekä laajasta suvusta, aikaa sitten kylästä pois muuttaneesta. Serkkujen pöydässä keskustelu kävi kiivaana, kaupunkilaisten keskustelu parkkipaikoista, alati pahenevista ruuhkista, paikallisjunien katastrofaalisesta myöhästelystä, liian pitkistä työpäivistä, ylitöistä, työkaverien vioista, työkaverien syrjähyypistä, työlounaista, cocktailtilaisuuksista. Punaviinipullot pöydissä hupenivat, kanttori-Evelyne kiikutti uusia pöytään, nekin hupenivat kun juuri sopivasti huoneenlämmössä pehmenneet ja suolaista rasvaisuutta helmeilevät juustonkimpaletit kannettiin sisään suurilla teräsvadeilla. CD-soittimesta kuului isän lempimusiikkia, vanhaa ranskalaista iskelmä: Claude François'ta, Joe Dassinia, Gilbert Bécaud'ta, Serge

Gainsbourgia, Françoise Hardyä. Dédé'n jalka alkoi vipattaa tuolin alla. Kylän vuotuisissa tansseissa Franck Martin oli ollut naisten suosikki. Dédé muisti hyvin isän kiiltävänmustat tanssikengät. Kun Dédé'n aika oli tullut lähteä tansseihin, hän oli saanut lainata isän kenkiä.

CD-soitin rahisi, musiikki vaihtui Johnny Hallydayn kokoelmalevyyn ja kahvipannut sekä digestiivit kiikutettiin saliin. Samuel ilmestyi jostakin Dédé'n taakse, läimäisi häntä olalle ja istahti muovituoliin, jonka rautajalka kirskahti kimakasti 50-luvun laattalattiaa vasten.

»Ei sinun ole mikään pakko kertoa paljonko vanha Franck jätti perinnöksi. Kyllä me sinut tunnetaan jo vanhastaan, et sinä sellaisista puhu, kun et paljon puhu muutenkaan.»

Ratafialikööri haiskahti serkun hengityksessä sekoituen iloisesti oluen ja punaviinin lemuun. »Mutta jos olisit perinyt! Niin kuin teoreettisesti ajatellen!»

Dédé käänsi kasvonsa kokonaan serkun puoleen ja kohotti toista kulmakarvaansa niin kuin isä oli tavannut tehdä.

»Niin?»

»Niin jos olisit perinyt, sanotaanko nyt vaikka... miljoonan!»

»Miljoonan?»

Samuel hohotti hetken itsekseen ja taputti sitten Dédéä kämmenselälle. »Tiedän, tiedän, ihan naurettava ajatuskin! Mutta jos sinulla olisikin yhtäkkiä miljoona... niin...»

»Jaa sitäkö haluat tietää, että antaisinko siitä osan sinulle?»

Samuelin ilme muuttui narkästyneeksi, mutta vain osittain. Alkoholi pehmensi ilmeet, teki niistä veltoja. »Minä en rahojasi haluaisi, pois se minusta! Ei! Ei, ei, serkkuseni. Ei. Minä vain halusin tietää, että mitä sinä sellaisilla rahoilla tekisit. Millaisen loft-asunnon ostaisit Pariisin paraati-paikalta. Tai auton, puhtaan kiiltävän Audin! Tuskin sinä purjevenettä hankkisit, mokoma heinähattu kun olet», Samuel hörähti.

Samuel jatkoi yksinpuheluun kertomalla mitä ostaisi miljoonalla eurolla ja mitä Dédékin tulisi haluta ostaa. Dédé nojasi ruskean muovituolin joustavaan selkänojaan ja mietti. Vai loft-asunto Pariisista, mitä vielä. Hän ei Bellevuen kylää jättäisi, ei lähtisi rakkaiden elikoidensa luota mistään hinnasta. Audilla ei pääsisi farmille johtavaa, vanhojen tammien reunustamaa hiekkatietä kovinkaan pitkälle, siihen tarkoitukseen vanha sitikka oli kaikkein paras.

»Nykyään miljonäärin ei tarvitse edes mennä Tinderiin», Samuel paasasi, »luin nimittäin juuri nettiartikkelin sellaisesta firmasta, joka hoitaa asiakkaalle täydellisen puolison tuosta vain, takuun kanssa ja kaikkea! Niin varmoja ne olivat itsestään, että firman nimikin oli jokin Täydellinen Kumppani tai Täydellinen Rakkaus. *Parfait Amour*, se se taisi olla. Maksaahan sellainen toki, taitaisiko edes miljoona riittää...»

»Ei minulla mitään miljoonaa ole», Dédé totesi pisteeksi serkun sanatulvalle. Puheensorina korvissa oli alkanut kristallisoitua piikeiksi ja kivistää päätä. Dédé halusi kotiin, halusi alkaa tutkia isän jälkeensä jättämiä tavaroita

ja papereita. Antaa lehmille iltaheinät, lypsää ne ja painua sitten pehkuihin turvaan maailman melulta.

Samuel tajusi sentään kavahtaa serkkunsa äänensävyä.

»Ei tietenkään! Ei tosiaankaan, ei! Minä vain heitin huulta, saahan sitä ihminen unelmoida. Sinä et taidakaan olla mitään unelmoijatyyppiä, Dédé. Olet käytännön mies, enemmän tekoja kuin sanoja.»

»Täsmälleen», Dédé nyökkäsi.

»Ja anteeksi siitä miljoonapuheesta», Samuel naurahti, nyt jo hieman vaivaantuneesti. »Kyllä minä tiesin ettei Franckilla ollut mitään miljoonaa. Ne nyt vain olivat sellaisia huhuja, kyllähän sinä tiedät miten ihmiset tykkäävät juoruta.»

Samuel taputti häntä vielä kerran olalle, kaksi, kolme kertaa, ja horjahti sitten toiveikkaana omaan pöytänsä, jossa ratafiapullo vielä kiersi kädestä käteen.

Perintö oli jo itsessään toki kohtuullinen, siihen ei ollut mitään sanomista. Mutta isällä olikin ollut sen lisäksi mitava henkivakuutus.

Ei, eipä vanhalta Franckilta miljoonaperintöä tullut, Dédé mietti.

Vaan vähän yli kaksi miljoonaa.

Gennadi

Pariisi VII, Saint-Thomas-d'Aquin-kortteli

GENNADIN PUHELIN oli värissyt koko aamun taukoamatta. *Koko aamun.* Ja koska kyseessä oli hänen vapaa-päivänsä ja puhelin oli säädetty kääntämään työpuhelut hänen sihteerilleen, saattoi soittaja olla vain yksi ja ainoa. *Mamoška.* Ekaterina Dmitrievna Aristova. Katariina Suuri, niin kuin äiti halusi itseään kutsuttavan siitä lähtien, kun itse Vladimir Vladimirovitš oli äitiä tuolla nimellä kutsunut. Gennadi oli varma, että Suuren Johtajan lohkaisema lempinimi oli tarkoitettu sarkastiseksi vitsiksi. Mutta niin kuin kaikki itseään suurina pitävät, oli mamoškakin sokea itseensä kohdistuneelle huumorille.

Gennadi sulki silmänsä. Äidin soittoon saattoi olla vain kolme syytä. Oli melko varmaa, että tämä ruinaisi häneltä lisää rahaa; se oli tavallisin syy soittoon. Eukko tarvitsi viidennen auton, neljännen talon, kolmannentoista siivoojan tai kahdeksannen kauneusleikkauksen.

Toinen todennäköinen syy oli, että äiti koettaisi houkutella poikaansa muuttamaan takaisin Moskovaan, tai vaikkapa Pietariin tai edes Mustanmeren rannoille. Mamoškalle olisi aivan sama minne, kunhan poika vain

asuisi Venäjällä. Niitä soittoja Gennadi sai tosin nykyisin huomattavasti harvemmin. Äiti oli jo pakostakin alkanut tottua ajatukseen siitä, että tuhlaajapoika oli lentänyt pysyvästi pois äiti-Venäjän hallitsevien siipien alta. Olihan muu-
tosta kulunut jo pian viisitoista vuotta.

Kolmatta syytä Gennadi ei halunnut edes ajatella, sillä se oli niin luotaantyöntävä, ja sitä paitsi hänen omaa aikaansaannostaan. Hän oli ottanut pikaeron Galinasta ennen Pariisiin pakenemistaan. Hän oli vaihtanut nimensä Aristovista ranskalaiseen kirjoitusasuun Aristoff, silloin kun Vladimir Vladimirovitš oli saanut vihiä Gennadin yhtiön hupaisasta pikku vakoiluskandaalista. Toki avio-
liitto Galinan kanssa oli köhinyt kuolonkorinoissaan jo vuosia aikaisemmin. Siitä huolimatta Gennadin avioeron astuttua vihdoinkin voimaan oli Gennadi tuntenut pettymystä. Hän oli nyt virallisestikin suvun luopio, ensimmäinen eronnut Aristoff sitten tsaarin aikojen.

Mamoška oli ollut raivosta harmaa. Äiti oli eron johdosta pitänyt hänelle kahden tunnin mittaisen karjuntamonologin, jossa oli tullut selväksi kaksi pääkohtaa. Yksi: äiti itse oli pysynyt avioliitossa miehensä kanssa, vaikka isäpappa oli ollut tunnettu *prozhigatel' zhizni*, keikari ja perso naisten haarovälille. Ja kaksi: Suuri Johtaja paheksui Gennadin avioeroa, minkä pitäisi olla tarpeeksi hyvä syy palata yhteen ja pitää turpansa kiinni eroaikeista koko lopun elämänsä.

Kakkoskohtaan Gennadi muistutti äidille, että Suuri Johtaja oli itsekin eronnut, eikä miehellä tämän vuoksi pitäisi olla asiaan mitään sanomista. Ykköskohta tuntui

kipeämmältä, vaikka hän ei sitä olisi mistään hinnasta äidilleen näyttänyt. Gennadi kyllä muisti vanhempiensa päivittäiset riidat. Hän muisti äitinsä raivokohtaukset ja isänsä ominaistuksun, vieraiden naisten hajuveden. Nuori Gennadi oli vannonut olevansa erilainen kuin vanhempansa. Hän ei naisten perässä juoksisi, eikä hänen vaimonsa raivoaisi hänelle aamusta iltaan! Hän ei sortuisi isänsä lailla keikarointiin; millainen mies käytti miljoonia vaatteisiin, asusteisiin ja kampaajiin, kun sitä saattoi olla verkkareissa paljon mukavammin.

Sitten kuvioihin oli astunut Galina. Nainen kuin kaukasialainen jääveistos, yhtä kimmeltävä. Ja yhtä hyytävä.

Heillä oli ollut aluksi hauskaa, ja miksipä ei. Galina oli kasvanut Pokrovskyn porvarillisessa, suojatussa kaupunginosassa. Hän oli käynyt amerikkalaista koulua ja koko perhe oli hoidattanut itseään brittiläisessä sairaalassa. Galina oli synnynnäinen pyrkyri, ja Gennadi oli leikkinyt naisen kanssa pitkään kissa-hiiri-leikkiä. Antaako periksi naiselle, joka niin selvästi tavoitteli ainoastaan korkeampaa taloudellista asemaa? Ja voi millä tavoin Galina asemaansa tavoittelikaan!

Galina oli ollut niin huikaisevan kaunis. Plastiikka-kirurgi oli tehnyt hänen liian vahvalle leualleen ihmeitä. Nainen oli taatusti jonkin sortin oraakkeli, sillä hän tiesi tarkalleen, millaisista otteista Gennadi piti. Gennadi joutui olemaan johtoasemissa päivät pitkät eikä todellakaan jaksanut leikkiä pomoa sängyssä. Kun hän oli vihdoin uskaltanut myöntämään Galinalle, mistä hän todella nautti, oli nainen kuiskannut hänen korvaansa juuri sen, mitä hän

oli halunnut kuulla. *Luota minuun. Tämä pysyy meidän salaisuutenamme. Antaudu käsittelyyni.*

Tästä seurannut aika oli ollut Gennadille paratiisi. Galina oli ottanut hänen luontaisesta laiskuudestaan kaikesta irti molempien mielihyväksi. Miehellä oli muutamia erityisen rakkaita muistoja naisen piikkikorkkoisista, mustista nahkasaappaista, ja kun hän oli vihdoinkin uskaltanut luottamaan nautintonsa naisen käsiin, oli tämä palkinnut hänet tavalla, jota hän ei ollut uskaltanut odottaa. Mikään ei ollut parempaa kiireisen työpäivän jälkeen kuin tuntee korkojen kaivertuvan rintanahkaan samalla, kun nainen kiristi ja kiskoi silkkisolmioita, jotka oli kiinnittänyt sekä miehen kaulaan että haaroihin. Gennadi oli tuntenut olevansa maailman onnellisin marionetti niin ammattimaisessa käsittelyssä, ja kun Galina oli vihdoinkin sallinut hänen laueta rinnoilleen, oli Gennadi valmis lupaamaan naiselle mitä tahansa tämä vain keksisikin pyytää. Mitä tahansa haluat, kultaseni, oli Gennadi ähkäissyt tyytyväisyyttään, ja seksin jälkeisen tunteellisuuden puuskassa kysynyt, oliko heidän rakkautensa Galinankin mielestä täydellistä. Oi kyllä, Galina oli huokaissut viettelevästi! Miten ihmeellinen nainen Galina oli! Galina antoi, Galina otti, ja Galinan saappaat tuoksuivat paratiisille.

Paha kyllä, kun Gennadi oli Galinan piirityksen jälkeen sanonut kyllä, oli Galina muuttunut tyystin. Leikkisän hauska nainen, keimaileva, seksikäs, naisellisuuden perikuva, pehmeä kuin turkispuuhka ja tuskallisen nautinnollinen kuin rinnalle valuva kuuma vaha, oli yhtäkkiä häiden jälkeen pysyvästi poissa. Galinasta oli ensimmäisen

avioliittovuoden aikana sukeutunut eräänlainen ohjusten-
torjuntakupolilla suojattu ajokoiria, jonka tyylys yllätti jopa
sarkasmia välipalaksi popsivan Gennadin. Ennen Galina
oli orjuuttanut häntä, jotta hän tuntisi mielihyvää. Nyt
Galinan orjuutus oli muuttunut todelliseksi. Mitä hyvänsä
hän naiselle sanoikin, hän sai vastaansa kylmän tuhahtuk-
sen, valituksia siitä, miten naapureilla oli kaikki paremmin,
vaatimuksia liittyen heidän taloonsa, Gennadin kasvavaan
vatsakumpuun tai mieskuntoon. Hänen oli pääteltävä, että
nainen oli vain teeskennellyt nauravansa hänen vitseilleen,
pitävänsä hänen karvaisesta rinnastaan ja rakastavansa mie-
hen kokon tunnistamalla loihittua ranskalaista ruokaa. Rin-
noille laukeaminen ja mustat korkosaappaat? *Njet*. Turha
enää edes unelmoida. Jos Gennadi tekisi yhdenkin väärän
liikkeen, oli Galina nauranut tietävänsä miehestään sellai-
sia asioita, joilla asiat muuttuisivat nopeasti toiseksi. Viisi
vuotta avioliittoa, ja pariskunta makasi eri vuoteissa, eri
huoneissa, eri talossa ja eri ihmisten kanssa. Todellisena
iskuna yön alle oli Galina perustanut hänen antamallaan
rahoilla vaimokoulunsa, jolle oli miestänsä pilkatakseen
antanut nimeksi *Ideal'naya lyubov'*, Täydellinen rakkaus.
Vaimokoulua hämmästeltiin ja kummasteltiin maailman
kaikissa kolkissa, kun taas Gennadi istui yhä useammin
jättimäisen, jalopuisen ruokapöytänsä ääressä aivan yksin.
Ja kaikki tietävät, ettei *crème brûlée* maistu yksin syötynä
miltään.

Gennadi oli nähnyt YouTubesta kohudokumentin
Galinan vaimokoulusta. Siinä entinen vaimo sipsutti kii-
hottavimmissa korkosaappaissaan ympäri talvisen Mos-

kovan rupisia katuja, shoppaili turkiksia ja käsilaukkuja ja kertoi, millä tavalla täydellisen vaimon tuli käyttäytyä, kävellä, ojentaa kaljatölkki miehelle oikeassa kulmassa ja pyllistää sirosti. Dokumentissa mainittiin myös Galinan tarjoama lisäkoulutus nimeltään »Sensuelli dominointi ja oraaliset taidot». Siinä Galina kertoi piiskauksen ja korkokenkien käytöstä makuuhuoneessa. Gennadi oli kiemurrellut häpeästä sitä katsellessaan, hyvä kun vaimo ei ollut häntä nimeltä maininnut – toistaiseksi, mies tiesi.

Oli selvää, että amerikkalainen sanomalehti oli julkaissut haastattelun sen silkan shokkiarvon vuoksi, toisaalta pöyristyttääkseen puritaaneja amerikkalaiseukkoja, toisaalta pilkatakseen venäläisiä naisia, jotka hakivat todellisiin ongelmiinsa apua hänen huijarivaimoltaan.

Vaimon isänmaallinen ruinutus oli ollut viimeinen naula heidän avioliittonsa arkkuun. Kun Gennadi oli ilmoittanut haluavansa muuttaa Pariisiin, Galinan valitus oli alkanut. *Mitenkään* Galina ei voisi jättää Venäjää, mitenkään nainen ei voisi jättää rakasta johtajaansa, ja Gennadi itse olisi naismainen petturi, homojen rakastaja ja luopio, jos pakenisi länteen kuin raukkamainen, vinkuva puudeli! Kun Gennadi oli vihdoinkin ilmoittanut hakevansa avioeroa, Galina oli viimeisenä uhkauksenaan vetänyt esiin valttikorttinsa. Nainen kertoisi kaikille yksityiskohtaisesti, millä kaikilla tavoilla Gennadi halusi tulla dominoiduksi, jos mies uskaltaisi allekirjoittaa avioerohakemuksensa. Gennadia ei kiinnostanut enää. Hän oli allekirjoittanut avioeropaperit, hyvästellyt raivosta tärisevän Galinan viimeisen kerran ja noussut yksityiskoneeseensa yksin.

Galinan juorut jäisivät samalla ikuisiksi ajoiksi taakse. Kostoksi hän oli varastanut naisen kaapista toisen mustista korkosaappaista. Ilman hänen miljooniaan naisella ei olisi ikinä varaa ostaa toista paria Louboutineja!

Mutta sitä hän ei ollut saattanut arvata, että sillä samalla luojan hetkellä kun hän oli jättänyt Venäjän taakseen, exästä oli tullut hänen äitinsä paras ystävätär, tuki ja turva, neuvonantaja, henkinen neuvoja ja ryyppytoveri Numero Yksi.

Gennadi tuijotti ikkunasta Seinejoella matelevia turisti-laivoja ja mietti. Jos puhelu mammoškalta alkaisi sanoilla »Galina sanoi» tai »Galinan mielestä», oli se saatava päätökseen mahdollisimman nopeasti. Miestä harmitti havaita, että hän oli aikeistaan huolimatta valmistautumassa vastaamaan äitinsä puheluun. Luonteenlujuus oli iän myötä alkanut selkeästi löystyä.

Tosin, Gennadin oli myönnettävä itselleen, mikään äidin kolmesta tavallisimmasta soittosyystä tuskin oikeuttaisi yhtä aggressiiviseen puhelinhäirintään. Ehkä Katariina Suurella olisi kerrankin oikeaa asiaa. Ehkä äiti oli sairastunut. Ehkä sairaus oli jotain vakavaa! Gennadin mieliala kohentui hetkeksi.

Hän pälyili hetken marmoripöydällä lepäävää jatkuvasti värisevää, platinakuorista iPhone Caviar -älypuhelinlaite. Jos tuo pirun laite ei olisi ollut niin kätevä, hän olisi heittänyt sen ulos ikkunasta. Kunnon riuhtaisulla ja hyvällä onnella kapine saattaisi lentää suoraan Seineen. Gennadi tuhahti.

Hän istui sohvalla Guccin verkkapuvussaan, huppu tiukasti kaljun yli vedettynä, takapuoli hikoamassa italialaista vasikannahkaa vasten, ja se olisi radikaaleinta

ja uskaliainta mihin hän kykeni. Hänellä ei ollut isänsä keikarintyyliä, ei tämän luontaista karismaa eikä paksua hiuskuontaloa. Seikkailunhalua hänessä ei ollut enää isän kuoleman jälkeen ollut nimeksikään. Etenkin lähiaikoina mies oli kadottanut nuoruutensa kyvyn ottaa riskejä, repäistä kunnolla. Nuorena sitä saattoi vakoilla vaikka Suurta Johtajaa ja vain nauraa mahdollisille seuraamuksille. Nykyisin tuntui riskialttiilta edes nousta sohvasta. Koska *jotainhan voisi vaikka sattua*. Gennadi Sergejevitsš Aristoffista oli tullut lemmikkikaniini, Guccin sametti-tohveli, Fabergé-muna. Tai pikemminkin munaton mies. Juuri sellainen joita isä oli eniten inhonnut.

Juuri sellainen, jollaiseksi hän oli isänsä ja äitinsä kiuksaksi salaa aina halunnutkin.

Gennadi huokaisi raskaasti ja kumartui nostamaan puhelimen korvalleen.

»Mamoška.»

»Geeeeeeena, poikaseni», kuului äidin tupakan käristämä viskibasso. »Olin jo luopua toivosta. Eikö sinua hävetä kun annat vanhan äitisi odottaa puhelimen ääressä tällä lailla. Minähän saattaisin vaikka maata kuolintuskisani täällä, vetämässä viimeistä henkostani, odottamassa että ainoa poikani vastaa puhelimeen...»

»No, oletko sinä kuolintuskisasi?»

»Kaukana siitä», äiti räjähti nauramaan. Naurua seurasi räkäinen yskänkohtaus. »Ei, vaikka kuoleman takia minä sinulle kyllä soitan.»

»Kuka on kuollut?» Gennadi tiedusteli. Ehkä Galina oli vainaa. Siinäpä olisi hyviä uutisia kerrakseen!

RAKKAUS VOI OLLA BISNESTÄ, MUTTA VOIKO SYDÄNTÄ HUIJATA?

Paatunut poikamies Dédé saa isältään miljoonaperinnön. Testamentissa isä toivoo, että poika menisi naimisiin. Dédé palkkaa asialle Parfait Amour -nimisen deittifirman, joka väittää löytävänsä asiakkailleen täydellisen rakkauden. Parfait Amourin johtaja Gennadi on oligarkki ja hedonisti, joka luo työkseen rakkautta tyhjistä mutta kärsii itse yksinäisyydestä. Suomalaisen Eevan omistama tekoälyfirma lupaa mullistaa koko rakkauden käsitteen, mutta ensin sen on pyyhittävä tieltään pahin kilpailijansa. Sophie toivoo pääsevänsä maatilan lemusta ja löytävänsä rikkaan puolison. Parfait Amourin algoritmilla on kuitenkin omat suunnitelmansa.

Parfait Amour on kuplivan kiihkeä ja romanttinen tarina, jossa raha, rakkaus ja tekoäly kietoutuvat yhteen. Voiko kukaan todella löytää täydellistä rakkautta?

MILJA KAUNISTO on kirjailija ja musiikintekijä. Hän on julkaissut useita kiitettyjä historiallisia romaaneja sekä tietokirjoja. Hän on asunut Ranskassa 25 vuotta, joista viimeiset 15 vuotta ikivanhassa Villecomtalain kylässä. Sen ainutlaatuinen miljöö ja vuosisatojen kerrostumat toimivat hänen peuiden kirjojensa inspiraationa.

	 9 789510 516928
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-51692-8